

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 22.9.2006
KOM(2006) 500 wersja ostateczna

2006/0172 (CNS)

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY

w sprawie przeglądu systemu upraw roślin energetycznych

(zgodnie z postanowieniami art. 92 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej oraz ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników)

{SEK(2006) 1167}

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające i poprawiające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)

(przedstawiona przez Komisję)

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY

w sprawie przeglądu systemu upraw roślin energetycznych

(zgodnie z postanowieniami art. 92 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej oraz ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników)

SPIS TREŚCI

1.	WPROWADZENIE	3
2.	ZAKRES SPRAWOZDANIA.....	3
3.	OBCENA SYTUACJA I OSTATNIE ZMIANY W UE-15	4
3.1.	Wykorzystanie programu	4
3.2.	Uprawy i powierzchnie objęte pomocą w ramach systemu upraw roślin energetycznych.....	5
3.3.	Krótkoterminowe perspektywy rozwoju upraw energetycznych w UE-15	5
3.4.	Wstępne wyniki sprawozdania z oceny	6
4.	SYTUACJA W NOWYCH PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH I DOSTOSOWANIE SYSTEMU	7
4.1.	Status prawny pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych.....	7
4.2.	Wdrożenie wspólnotowej inicjatywy dotyczącej paliw biologicznych	7
4.3.	Krótkoterminowe perspektywy rozwoju upraw energetycznych w nowych państwach członkowskich.....	8
5.	PRZYSZŁOŚĆ: JAK MOŻNA ULEPSZYĆ SYSTEM	8
5.1.	Objęcie pomocą z tytułu uprawy roślin energetycznych nowych państw członkowskich.....	8
5.2.	Przyjęcie maksymalnej powierzchni gwarantowanej	9
5.3.	Wprowadzenie pomocy krajowej z tytułu założenia uprawy wieloletniej.....	9
5.4.	Możliwości uproszczenia systemu pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych...	9
6.	WNIOSKI	10

1. WPROWADZENIE

W ramach przygotowania reformy WPR w 2003 r. Komisja złożyła wniosek o zastąpienie istniejących uzgodnień dotyczących systemu obszarów odłogowanych typu niespożywczego „kredytem węglowym”, czyli niezależną od rodzaju uprawy specjalną dopłatą dla roślin energetycznych uprawianych w celu zastąpienia emisji dwutlenku węgla, podczas gdy system odłogowania zostałby przekształcony w system obowiązkowego długoterminowego odłogowania nierotacyjnego.

W wyniku reformy WPR z 2003 r. przyjęto rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003, które utrzymuje w mocy istniejący system odłogowania (oraz system obszarów odłogowanych typu niespożywczego), zaś w rozdziale 5 tytuł IV rozporządzenia wprowadza nową pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych. Pomoc ta wynosi 45 EUR za hektar dla maksymalnej powierzchni gwarantowanej 1 500 000 ha, niepodzielonej pomiędzy państwa członkowskie.

Obydwa systemy (obszarów odłogowanych typu niespożywczego i upraw roślin energetycznych) działają równolegle i obydwie wspierają rozwój upraw roślin energetycznych. Rolnicy mogą wybrać jeden lub drugi system, w zależności od indywidualnej sytuacji. Pomoc dla upraw roślin energetycznych nie może jednak objąć powierzchni poddanych odłogowaniu, za to rolnicy produkujący surowiec dla celów energetycznych na odłogowanych gruntach w ramach systemu obszarów odłogowanych typu niespożywczego są uprawnieni do otrzymania płatności z tytułu odłogowania, lub równowartości uprawnień z tytułu odłogowania.

Zgodnie z art. 92 rozporządzenia Rady, do dnia 31 grudnia 2006 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie dotyczące wdrożenia systemu, oraz, tam gdzie to stosowne, odpowiednie wnioski uwzględniające wdrożenie wspólnotowej inicjatywy dotyczącej paliw biologicznych.

2. ZAKRES SPRAWOZDANIA

Niniejsze sprawozdanie czerpie z doświadczeń zebranych podczas dwóch pierwszych lat wdrażania systemu oraz opiera się na najnowszych zmianach w zakresie inicjatywy UE dotyczącej biopaliw, takich jak plan działania w sprawie biomasy¹ oraz komunikat Komisji w sprawie biopaliw², wnioski z 2708. sesji Rady w dniu 20 lutego 2006 r., w czasie której delegacje „wezwały Komisję, aby ta podczas prac nad regulacją dotyczącą upraw energetycznych zapewniła jej zgodność z polityką UE w dziedzinie biopaliw oraz stworzyła możliwości rozwoju upraw energetycznych we wszystkich państwach członkowskich UE, jak również uprościła system wsparcia upraw energetycznych” oraz wnioski Rady ds. Energii z dnia 8 czerwca 2006 r., w których wezwano Komisję do „uproszczenia procedury administracyjnej w odniesieniu do produkcji i wykorzystania bioenergii w kontekście WPR oraz do rozważenia rozszerzenia systemu upraw roślin energetycznych na wszystkie państwa członkowskie”.

Na podstawie tych dokumentów niniejsze sprawozdanie analizuje kwestię dalszego zwiększenia skuteczności systemu poczynając od 2007 r. Z tego powodu oraz ze względu na harmonogram prac, w sprawozdaniu nie zostaną uwzględnione relacje pomiędzy systemem

¹ COM(2005) 628 z 7.12.2005.

² COM(2006) 34 z 8.2.2006.

upraw roślin energetycznych i dokonującym się właśnie przeglądem dyrektywy w sprawie biopaliw. Niniejsze sprawozdanie nie uwzględnia również wniosków z wiosennej sesji Rady w 2006 r., podczas której szefowie państw i rządów uzgodnili przyjęcie w 2015 r. nowego celu w odniesieniu do biopaliw w wysokości 8 %. Wpływ jaki ustalenia te oraz inne środki z zakresu WPR dotyczące biopaliw i biomasy mogą wywrzeć na system upraw roślin energetycznych zostanie przeanalizowany w późniejszym terminie.

Również ze względu na ograniczenia czasowe niniejsze sprawozdanie nie uwzględnia innych zagadnień wymagających dogłębnej analizy (np. relacje pomiędzy systemem obszarów odłogowanych typu niespożywczego a systemem upraw roślin energetycznych, lub wkład systemu w dochody rolników). Kwestie te zostaną rozpatrzone w trakcie ogólnego przeglądu WPR w 2008 r., który uwzględni również wyniki przeglądu dyrektywy w sprawie biopaliw, np. w odniesieniu do:

- konieczności określenia dalszych środków mających na celu promowanie stosowania biopaliw;
- stopnia w jakim środki regulujące podaż są konieczne obok środków regulujących popyt;
- oraz konieczności dalszego zachęcania rolników do prowadzenia upraw wieloletnich.

3. OBECNA SYTUACJA I OSTATNIE ZMIANY W UE-15

3.1. Wykorzystanie programu

Pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych została zastosowana po raz pierwszy w 2004 r. W ciągu pierwszych dwóch lat wdrażania systemu wnioski, które złożono o bezpośrednie płatności z tytułu upraw roślin energetycznych, dotyczyły znacznie mniejszej powierzchni niż maksymalna powierzchnia gwarantowana, obejmująca 1,5 mln ha: w 2004 r. obszar całkowity wynosił około 300 000 ha (około 20 %), zaś w 2005 r. około 570 000 ha (38 %). Do najważniejszych państw, które w 2005 r. skorzystały z tego systemu należą Niemcy, Francja i Zjednoczone Królestwo. Wstępne dane dostępne za 2006 r. zdają się świadczyć o dalszej tendencji wzrostowej. Dokładne dane za 2006 r. zostaną udostępnione przez państwa członkowskie w połowie września 2006 r.

Istnieje jednak pewien rodzaj produkcji roślin energetycznych, nieobjęty pomocą ani w ramach systemu odłogowania ani w ramach systemu upraw roślin energetycznych. Zgodnie z wewnętrznymi szacunkami DG AGRI w odniesieniu do około 24 % powierzchni obsianych rzepakiem wykorzystywanym w produkcji paliwa ekologicznego w roku gospodarczym 2004/05 i 38 % w roku gospodarczym 2005/06 nie złożono wniosków o żaden rodzaj pomocy.

Oto prawdopodobne przyczyny tej sytuacji:

- a. Pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych oraz system obszarów odłogowanych typu niespożywczego uzupełniają się nawzajem. Podczas gdy system obszarów odłogowanych typu niespożywczego nie przewiduje kosztów alternatywnych surowców, w systemie upraw roślin energetycznych surowce konkurują na rynku z uprawami żywnościowymi i paszowymi. Dlatego też system upraw roślin energetycznych nie zastępuje produkcji w systemie upraw dla celów energetycznych

na obszarach odłogowanych, lecz oferuje rolnikom dodatkową możliwość uzyskania określonej pomocy.

- b. Zasady zarządzania systemem mogą być postrzegane jako skomplikowane, co może ograniczać jego rozwój. Stworzenie odbiorcy możliwości uczestniczenia w zarządzaniu systemem, wprowadzone przy okazji reformy sektora cukru, prawdopodobnie rozwiąże część problemów.
- c. Zobowiązanie rolników do zawarcia umowy z odbiorcą/przetwórcą w momencie wysłania jedyne wniosku sprawia, że rolnicy nie mogą w sposób swobodny i elastyczny podejmować decyzji dotyczących sprzedaży upraw (ich przeznaczenia na cele żywnościowe lub paszowe, w zależności od ceny rynkowej). W rezultacie jest prawdopodobne, że niektórzy rolnicy decydują się na uprawę roślin energetycznych nie ubiegając się o określoną pomoc ani w ramach systemu upraw roślin energetycznych, ani w ramach systemu obszarów odłogowanych typu niespożywczego, ponieważ niedogodności wiążące się z obowiązkiem zawarcia umowy są nie do końca zrekompensowane przez korzyści finansowe wynikające z systemu. Jednak obowiązek zawarcia umowy jest kluczowym składnikiem obu systemów, zarówno jeśli chodzi o możliwości kontroli jak i zarządzania działalnością przetwórców.

3.2. *Uprawy i powierzchnie objęte pomocą w ramach systemu upraw roślin energetycznych*

Powierzchnie, na których uprawiano rośliny energetyczne w latach 2004–2005 z podziałem na państwa członkowskie nie stosujące systemu jednolitej płatności obszarowej (SAPS)³ (UE-15 plus Malta i Słowenia) są przedstawione w załączniku I do niniejszego sprawozdania, zaś uprawy objęte tym systemem z podziałem na państwa członkowskie przedstawiono w załączniku II.

3.3. *Krótkoterminowe perspektywy rozwoju upraw energetycznych w UE-15*

Dane dotyczące rozwoju produkcji bioetanolu i biodiesla, jak również ostatnio stworzone możliwości zapowiadają gwałtowny wzrost popytu na uprawy roślin energetycznych w ciągu kilku najbliższych lat (por. szczegóły w załącznikach III i IV do niniejszego sprawozdania⁴).

Na przykład w przypadku bioetanolu zdolności produkcyjne prawdopodobnie wzrosną czterokrotnie w okresie od 2005 r. do 2008 r., przodować zaś w tym względzie będą Francja, Niemcy i Hiszpania. Ogółem do 2008 r. powinny powstać 42 zakłady produkujące bioetanol, podczas gdy w 2005 r. było ich tylko 13. Podobnie w przypadku biodiesla, zdolności produkcyjne powinny się niemal podwoić między 2005 r. a 2007 r., a główne inwestycje zostaną poczynione na terenie Niemiec, Francji i Hiszpanii.

³ SAPS: System Jednolitej Płatności Obszarowej – więcej szczegółów na ten temat znajduje się w pkt. 4.1.

⁴ Np. liczby podawane przez Europejską Radę Biodiesla wskazują, że całkowita produkcja biodiesla w UE-25 wzrosła o 65 % w latach 2004–2006. Szacunki odnoszące się do możliwości biodiesla wykazują wzrost o 43,5 % między 2005 r. a 2006 r.

3.4. Wstępne wyniki sprawozdania z oceny

W chwili obecnej prowadzone są przez Wydział Ekonomii i Inżynierii Rolnej Uniwersytetu w Bolonii na zlecenie DG AGRI badania na temat wdrażania środków dotyczących upraw roślin energetycznych, przewidzianych przez Wspólną Politykę Rolną oraz na temat rynku bioenergii. Wstępne ustalenia powstały głównie w wyniku prac prowadzonych na poziomie regionów nad uznanymi za najbardziej reprezentatywne rodzajami produkcji bioenergii. Ważność wyników ogranicza się zatem do regionów i rodzajów produkcji bioenergii objętych analizą⁵.

Pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych może stanowić znaczny odsetek marży handlowej⁶, którą rolnik może uzyskać ze sprzedaży tej samej uprawy, pod warunkiem, że marża handlowa jest niewielka lub ujemna. Jest to wskazane szczególnie w przypadku: kukurydzy uprawianej na biogaz w Niedersachsen, słonecznika uprawianego na biodiesel i jęczmienia na bioetanol w Castilla y Leon, *Phalaris arundacea* przeznaczonej do bezpośredniego spalania w elektrociepłowniach w Oulu (Finlandia). Gdy marża handlowa jest wyższa, pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych stanowi niższy jej odsetek, chociaż w dalszym ciągu nie jest ona bez znaczenia⁷, jak przekonać się można z analizy następujących przypadków: kukurydzy uprawianej na biogaz w Kärnten, rzepaku uprawianego na biodiesel w Niedersachsen, pszenicy uprawianej na bioetanol w Champagne-Ardenes, oraz rzepaku uprawianego na biodiesel w Haute-Normandie. Oznacza to, że pomoc z tytułu uprawy roślin energetycznych może zachęcić rolników z niską marżą handlową w odniesieniu do upraw nadających się do produkcji energii, aby przeznaczyci je oni na cele energetyczne a nie na inne rynki zbytu. Obszary objęte pomocą z tytułu uprawy roślin energetycznych charakteryzują się pozytywną dynamiką: w latach 2004-2005 zaobserwowano przynajmniej trzycyfrowy wskaźnik wzrostu w prawie wszystkich państwach członkowskich UE-15. Jednak w ciągu dwóch pierwszych lat wdrażania systemu nie udało się osiągnąć maksymalnej powierzchni gwarantowanej.

System obszarów odłogowanych typu niespożywczego, umożliwiający rolnikom produkcję produktów nieżywnościowych na obowiązkowo odłogowanych obszarach, okazał się w praktyce środkiem, który znacznie przyczynił się do rozpropagowania uprawy roślin energetycznych: ponad 95 % obszarów objętych tym systemem zostało zajętych pod uprawę roślin energetycznych.

Jednak wzrost upraw roślin energetycznych nie zależy jedynie od określonych form pomocy takich jak pomoc z tytułu uprawy roślin energetycznych i system obszarów odłogowanych typu niespożywczego. Zwłaszcza że np. pomoc z tytułu uprawy roślin energetycznych wiąże się z dużym obciążeniem administracyjnym oraz pewną sztywnością zasad określających ostateczny wybór rynku zbytu. Ubiegający się o pomoc z tytułu uprawy roślin energetycznych rolnicy tracą możliwość wyboru pomiędzy różnymi formami wykorzystania upraw (dla celów żywnościowych, paszowych, lub nieżywnościowych, w tym

⁵ Kärnten (kukurydza-biogaz), Niedersachsen (rzepak-biodiesel, kukurydza-biogaz), Castilla y Leon (słonecznik-biodiesel, nawadniany lub nienawadniany, jęczmień-bioetanol, nawadniany lub nienawadniany), Oulu (Finlandia) (*Phalaris arundacea* –bezpośrednio spalana w elektrociepłowniach), Champagne-Ardenes (pszenica-bioetanol), Haute-Normandie (rzepak-biodiesel).

⁶ Marża handlowa: marża będąca wynikiem połączonego działania sił rynkowych i naturalnej zmienności produkcji, w EUR/ha.

⁷ Nie bez znaczenia: pomoc z tytułu upraw roślin energetycznych stanowi ponad 10 % marży handlowej z tej samej uprawy.

energetycznych) w momencie zbioru. Ponieważ wiąże się to z potencjalną stratą zysków, mogłoby to ograniczyć rozwój pomocy z tytułu upraw roślin energetycznych. Ponadto, w ciągu ostatnich lat uprawiano rośliny energetyczne na znacznej ilości obszarów nieobjętych pomocą ani w ramach systemu uprawy roślin energetycznych, ani w ramach systemu obszarów odłogowanych typu niespożywczego⁸. W przypadku upraw roślin energetycznych marża handlowa bywa czasami bardzo wysoka. Co więcej, do momentu wprowadzenia systemu płatności jednolitej, większość upraw dla celów energetycznych była objęta pomocą przyznawaną w ramach płatności na rośliny uprawne.

4. SYTUACJA W NOWYCH PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH I DOSTOSOWANIE SYSTEMU

4.1. Status prawny pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych

W ramach reformy WPR (art. 143b rozporządzenia Rady (WE) 1782/2003) nowe państwa członkowskie mogą zdecydować się na stosowanie systemu jednolitej płatności obszarowej (SAPS), który zakłada wypłatę jednolitych kwot na hektar gruntów rolnych w maksymalnej wysokości krajowego pułapu, ustalonego na podstawie sumy płatności bezpośrednich, do których dane nowe państwo członkowskie jest uprawnione w danym roku.

Obecnie obowiązujące zasady SAPS wykluczają możliwość stosowania systemu upraw roślin energetycznych w państwach członkowskich stosujących SAPS. Ponieważ nie istnieje obowiązek odłogowania gruntów, te państwa członkowskie nie mają również możliwości uprawiania roślin energetycznych na gruntach odłogowanych.

Jednak zgodnie z art. 143c rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003, nowe państwo członkowskie stosujące SAPS ma możliwość przyznania rolnikom dodatkowych krajowych płatności bezpośrednich (tzw. CNDP lub „uzupełnienia”) z tytułu uprawy roślin energetycznych po uzyskaniu zgody Komisji. Maksymalna kwota takiego krajowego uzupełnienia powinna uwzględniać aktualny poziom wprowadzania zgodnie z art. 143a rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003.

Nowe państwa członkowskie, które postanowiły nie stosować SAPS (Słowenia i Malta) podlegają tym samym ogólnym warunkom co państwa członkowskie UE-15, z jedną różnicą – w ich przypadku ma zastosowanie etap „wprowadzania” ustanowiony na mocy art. 143a rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003. Z tego względu mają zastosowanie również system upraw roślin energetycznych i jego maksymalna powierzchnia gwarantowana oraz obowiązkowe odłogowanie (łącznie z możliwością uprawiania roślin energetycznych na tych powierzchniach).

4.2. Wdrożenie wspólnotowej inicjatywy dotyczącej paliw biologicznych

Dane dostępne na temat zużycia biopaliw oraz orientacyjne cele krajowe dla UE-25 świadczą o tym, iż w zakresie wdrażania wspólnotowej inicjatywy dotyczącej paliw biologicznych wiele spośród nowych państw członkowskich wytyczyło sobie cele na tym samym poziomie co państwa członkowskie UE-15, lub nawet bardziej ambitne. Jednocześnie wszystkie nowe państwa członkowskie przyjęły już środki krajowe (np. zwolnienie z podatku akcyzowego), mające na celu wspieranie produkcji i wykorzystania biopaliw.

⁸ Porównaj pkt 3.1.

Niektóre z nowych państw członkowskich już teraz wspierają produkcję roślin energetycznych za pomocą uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich (CNDP)⁹, co wskazuje na znaczne zainteresowanie tym rodzajem upraw w tych krajach.

Dane te świadczą o tym, że nowe państwa członkowskie dokładają wszelkich starań, aby realizować założenia wspólnotowej inicjatywy dotyczącej biopaliw. Mają one takie same obowiązki i podjęły takie same zobowiązania jak inne państwa członkowskie.

Dysponujemy ograniczonymi danymi na temat obszarów zajętych pod uprawę roślin energetycznych na terenie nowych państw członkowskich. Jednak dane dostępne na temat zdolności produkcyjnych biodiesla (zob. załącznik III do niniejszego sprawozdania) świadczą o tym, że podczas gdy udział gruntów ornych w nowych państwach członkowskich wynosi ok. 30 % całkowitej powierzchni gruntów ornych w UE-25, to ich zdolności produkcyjne biodiesla odpowiadają jedynie 8-10 % całkowitych zdolności UE-25. Ponadto, pomimo że zdolności produkcyjne wzrosły prawie o 50 % w latach 2005–2006, to wzrost ten na terenie nowych państw członkowskich wyniósł jedynie 20 %.

4.3. Krótkoterminowe perspektywy rozwoju upraw energetycznych w nowych państwach członkowskich

Załączniki III i IV zawierają dane i analizy tendencji dotyczących obszarów zajętych pod uprawy roślin energetycznych, zdolności produkcyjnych i produkcji biopaliw, łącznie z danymi na temat obecnych i przyszłych zdolności produkcyjnych w nowych państwach członkowskich.

W nowych państwach członkowskich tworzy się obecnie nowe zakłady produkcji bioetanolu. Podczas gdy w 2005 r. jedynie Polska (2 zakłady) i Węgry (2 zakłady) mogły wyprodukować ogółem 135 000 ton, w 2008 r. zdolności produkcyjne sześciu nowych państw członkowskich mogą wzrosnąć do 1 128 000 ton, a liczba działających zakładów do 20. Na głównych nowych producentów bioetanolu mogą wyrosnąć Węgry, Polska i Czechy. Podobnie zdolności produkcji biodiesla mogą podwoić się w okresie między 2005 r. a 2007 r., przy czym udział nowych państw członkowskich, głównie Polski i Czech, wyniesie ok. 10 %.

5. PRZYSZŁOŚĆ: JAK MOŻNA ULEPSZYĆ SYSTEM

5.1. Objęcie pomocą z tytułu uprawy roślin energetycznych nowych państw członkowskich

W oparciu o strategiczne cele wyznaczone w strategii UE na rzecz biopaliw, dwuletnie doświadczenia z wdrażania systemu, biorąc pod uwagę rozwój sektora uprawy roślin energetycznych na terenie całej UE oraz wnioski z 2708. sesji Rady w dniu 20 lutego 2006 r. Komisja proponuje, aby poczynając od 2007 r. rozszerzyć system uprawy roślin energetycznych na wszystkie państwa członkowskie, łącznie z nowymi państwami członkowskimi stosującymi SAPS. Komisja jest zdania, że w nowych państwach członkowskich należy wprowadzić ten sam system zachęt do produkcji roślin energetycznych, jak w państwach członkowskich UE-15. Z tego względu system powinien

⁹ Polska: 7 500 ha obsadzonych zagajnikami o krótkiej rotacji; Węgry: Rośliny uprawne: 30 000 ha, z czego 11 000 ha obsiane trawami z rodzaju *Micanthus*, zaś 2 500 ha obsadzone zagajnikami o krótkiej rotacji.

zostać wprowadzony na tych samych zasadach, na jakich jest obecnie stosowany w UE-15, łącznie z płatnością pełnej kwoty pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych.

5.2. Przyjęcie maksymalnej powierzchni gwarantowanej

W posiadaniu nowych państw członkowskich znajduje się około 30 mln ha gruntów ornych, co stanowi około 30 % ogólnej powierzchni gruntów ornych UE-25 (104,3 mln ha). Wychodząc z założeń przedstawionych w niniejszym sprawozdaniu nie ma podstaw by sądzić, że możliwości produkcyjne w nowych państwach członkowskich są mniejsze niż w państwach UE-15. Zważywszy, że nowe państwa członkowskie stosujące SAPS nie są objęte systemem obszarów odłogowanych typu niespożywczych, oraz że w krajach śródlądowych¹⁰ (Węgry, Czechy i Słowacja) wyższy odsetek powierzchni mógłby być wykorzystywany pod uprawę roślin energetycznych, udział ten mógłby stać się znacznie wyższy, gdyby rozszerzono system pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych.

Biorąc pod uwagę tendencje w rozwoju obszarów zajętych pod uprawę roślin energetycznych w latach 2004–2006 w UE-15, oraz fakt, że w 2008 r. zostanie dokonany przegląd WPR, zasadne jest pytanie, czy obecna maksymalna powierzchnia gwarantowana jest w stanie pokryć zapotrzebowanie w latach 2007–2008 bez potrzeby jej przekroczenia, co spowodowałoby obniżenie przypadających na hektar płatności z tytułu uprawy roślin energetycznych. W wyniku reformy sektora cukru, uprawa buraka cukrowego kwalifikuje się do objęcia pomocą z tytułu uprawy roślin energetycznych. Oznaczałoby to potencjalny wzrost obszarów zajętych pod uprawę roślin energetycznych.

Komisja uznaje, że rozszerzenie systemu uprawy roślin energetycznych na nowe państwa członkowskie poczynając od 2007 r. wymagałoby zwiększenia maksymalnej powierzchni gwarantowanej upraw roślin energetycznych, przynajmniej proporcjonalnie w stosunku do gruntów ornych.

5.3. Wprowadzenie pomocy krajowej z tytułu założenia uprawy wieloletniej

Artykuł 56 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 daje państwom członkowskim możliwość przyznania krajowej pomocy pokrywającej do 50 % kosztów związanych z założeniem wieloletnich upraw przeznaczonych do produkcji biomasy na odłogowanych gruntach. Rozszerzenie tej możliwości na obszary zajęte pod uprawę roślin energetycznych zwiększyłoby zakres pomocy nie zwiększając wydatków w ramach WPR. Z uwagi na obecny niski udział upraw wieloletnich na obszarach zajętych pod uprawę roślin energetycznych, gdzie obecnie przeważają nasiona oleiste, wprowadzenie takiego środka poprawiłoby bieżący stan nierównowagi w tym zakresie. Stosowanie tego środka pomocowego mogłoby stanowić również zachętę dla alternatywnego i mniej intensywnego wykorzystania gruntów ornych o niższej jakości lub obszarów zagrożonych erozją, co przyniesie dalsze korzyści dla środowiska, wynikające ze stosowania systemu.

5.4. Możliwości uproszczenia systemu pomocy z tytułu uprawy roślin energetycznych

System wspierania upraw roślin energetycznych ma stanowić zachętę do uprawiania roślin dostarczanych zasadniczo na potrzeby pewnych produktów energetycznych, tj. biopaliw lub energii produkowanej z biomasy (por. art. 88 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003).

¹⁰ Państwa członkowskie niemające bezpośredniego dostępu do portu morskiego.

W ciągu dwóch lat wdrażania systemu sektor zgłosił kilka skarg na temat zbyt skomplikowanego charakteru systemu, co mogło wywierać negatywny wpływ na udział w nim rolników i przetwórców/odbiorców. Z tego względu należałoby starannie rozważyć możliwość uproszczenia zasad stosowania systemu, bez uszczerbku dla jego skuteczności.

W oparciu o wnioski z 2708. sesji Rady (por. sekcja 2), do końca 2006 r. Komisja zamierza zgłosić do Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich wnioski mające na celu uproszczenie zasad stosowania systemu wspierania upraw roślin energetycznych. Zasady stosowania tego programu mogłyby zostać uproszczone w odniesieniu do następujących aspektów:

- przegląd systemu gwarancji na poziomie przetwórców: zamiast systemu, w którym odbiorcy i/lub przetwórcy są zobowiązani do płacenia gwarancji za każdą umowę i każdy rodzaj surowca, można byłoby rozważyć wprowadzenie systemu, w którym rolnicy chcący się ubiegać o pomoc z tytułu uprawy roślin energetycznych musieliby dostarczać surowców jedynie upoważnionym odbiorcom/przetwórcom;
- uproszczeni dotyczące rolników: przegląd obowiązujących obecnie środków kontrolnych w przypadku gdy w gospodarstwie uprawiane są zboża i nasiona oleiste przeznaczone do celów energetycznych.

6. WNIOSKI

- a. Uznaje się za słuszne objęcie systemem wsparcia upraw roślin energetycznych wszystkich państw członkowskich – łącznie z nowymi – w celu odpowiedniego wspierania ich wkładu we wspólnotową inicjatywę dotyczącą biopaliw. W związku z tym konieczna jest zmiana maksymalnej powierzchni gwarantowanej. Dodatkowy koszt dla budżetu Wspólnoty wyniesie najwyżej 4,5 mln EUR na każde 100 000 ha, o które zostanie powiększona maksymalna powierzchnia gwarantowana. Komisja zamierza w odpowiednim czasie przyjąć właściwy wniosek skierowany do Rady. Zmiana maksymalnej powierzchni gwarantowanej będzie musiała uwzględnić ewentualne wykorzystanie systemu w latach 2007–2008 i zostanie poddana przeglądowi w ramach ogólnego przeglądu WPR w 2008 r.
- b. Znaczne uproszczenie zasad stosowania podniosłoby atrakcyjność systemu zarówno w oczach rolników jak i przetwórców i zwiększyłoby jego wpływ w zakresie wspierania rozwoju uprawy roślin energetycznych. Komisja starannie zbada możliwości uproszczenia zasad stosowania systemu, gwarantując jednocześnie zachowanie pod kontrolą ryzyka nadużywania systemu wsparcia.

UZASADNIENIE

Trzy lata temu Rada osiągnęła porozumienie polityczne w sprawie reformy WPR z 2003 r. przygotowujące grunt dla mających nastąpić głębokich zmian w sposobie w jaki UE udziela rolnikom wsparcia dochodów oraz wprowadzające nowy system wspierania upraw roślin energetycznych w celu zapewnienia bardziej zrównoważonego rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich na terenie UE.

Jest jeszcze za wcześnie by w pełni ocenić wpływ tej reformy. Jednakże z dotychczasowych doświadczeń wynika, że pomimo iż na planie ogólnym wdrażanie reformy przebiega prawidłowo, to jednak możliwa jest poprawa wydajności oraz/lub uproszczenie procedur.

Celem niniejszego wniosku jest wprowadzenie począwszy od 2007 r. określonych ulepszeń, które dotyczą:

- wniosków ze sprawozdania Komisji dla Rady w sprawie wdrożenia systemu upraw roślin energetycznych, tj. przystosowania systemu do wdrażania przez nowe państwa członkowskie na tych samych warunkach jak w innych państwach członkowskich oraz upoważnienia do wypłacania krajowej pomocy w celu wspierania upraw wieloletnich z przeznaczeniem na produkcję biomasy na ziemi objętej systemem wspierania upraw roślin energetycznych;
- umożliwienia nowym państwom członkowskim wykorzystania systemu jednolitej płatności obszarowej, aby w dalszym ciągu w ten prosty sposób mogły one wykorzystywać system udzielania rolnikom wsparcia dochodów do końca 2010 r.; zwolnienia z obowiązku wprowadzenia podstawowych wymogów w zakresie zarządzania w ramach wzajemnej zgodności, które obecnie ma zastosowanie w odniesieniu do państw członkowskich stosujących system jednolitej płatności obszarowej, które jednak nie zostanie przedłużone po 2008 r.; dokonania odpowiedniej zmiany w art. 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w celu zapewnienia spójności założeń (pod groźbą kary) leżących u podstaw środków przewidzianych w ramach osi II rozwoju obszarów wiejskich w obliczu owego nieprzedłużenia;
- uproszczenia zasad kwalifikowalności w ramach systemu jednolitych płatności dla gruntów obsadzonych drzewami oliwkowymi;
- wprowadzenia pewnych koniecznych zasad dotyczących bezpośrednich płatności związanych z sektorem cukru.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE RADY

zmieniające i poprawiające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 36 i art. 37 ust. 2 akapit trzeci,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003¹² ustanawia wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej oraz ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników.
- (2) Artykuł 42 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zakazuje przeniesienia uprawnień ustanowionych przy wykorzystaniu rezerwy krajowej za wyjątkiem przypadku przekazania w drodze dziedziczenia. W przypadku łączeń lub podziałów należy zezwolić, aby rolnicy mogli przenieść uprawnienia do płatności przyznane z rezerwy krajowej na nowopowstałe gospodarstwo lub gospodarstwa.
- (3) Doświadczenie uczy, że w przypadku wsparcia dochodów niepowiązanego z produkcją, zasady regulujące kwalifikowalność obszarów wiejskich mogą być proste. Szczególnie stosowne jest uproszczenie zasad kwalifikowalności stosowanych w ramach systemu jednolitych płatności w odniesieniu do obszarów wiejskich obsadzonych drzewami oliwkowymi.
- (4) W chwili obecnej spośród państw członkowskich stosujących system jednolitej płatności obszarowej Republika Czeska, Estonia, Cypr, Łotwa, Litwa, Węgry, Malta, Polska, Słowenia i Słowacja („nowe państwa członkowskie”) są nieobjęte pomocą Wspólnoty dla upraw roślin energetycznych. Przegląd systemu upraw roślin energetycznych zgodnie z art. 92 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 pokazuje, że począwszy od 2007 r. właściwe jest rozszerzenie pomocy z tytułu uprawy roślin

¹¹ Dz.U. C ... z ..., str.

¹² Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 953/2006 (Dz.U. L 175 z 29.6.2006, str. 1).

energetycznych na wszystkie państwa członkowskie na takich samych warunkach. Z tego względu należy proporcjonalnie zwiększyć maksymalny obszar objęty gwarancjami, harmonogram przyrostów określony przy okazji wprowadzania systemu wsparcia w nowych państwach członkowskich nie powinien być stosowany w odniesieniu do systemu upraw roślin energetycznych, a zasady regulujące system jednolitej płatności obszarowej powinny ulec zmianie.

- (5) Aby nadać większe znaczenie wieloletnim uprawom roślin energetycznych oraz dostarczyć bodźca, który spowoduje wzrost produkcji tych roślin, państwa członkowskie powinny mieć możliwość udzielania pomocy krajowej w wysokości do 50 % kosztów związanych z założeniem wieloletnich upraw na obszarach będących przedmiotem wniosku o przyznanie pomocy z tytułu upraw roślin energetycznych.
- (6) Plantatorzy buraków cukrowych i trzciny cukrowej z nowych państw członkowskich korzystają od momentu przystąpienia do UE ze wspierania cen w ramach rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru¹³. Z tego powodu, pomoc Wspólnoty dla plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej określona w rozdziale 10f rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 nie powinna podlegać stosowaniu harmonogramu przyrostów określonych w art. 143a tego rozporządzenia od daty złożenia wniosku o przyznanie pomocy plantatorom buraków cukrowych i trzciny cukrowej.
- (7) Doświadczenie uczy, że system jednolitej płatności obszarowej jest skutecznym i prostym systemem udzielania rolnikom wsparcia dochodów niepowiązanego z produkcją. W celu uproszczenia za właściwe uznaje się zezwolenie nowym państwom członkowskim na dalsze stosowanie go do końca 2010 r. Nie uznaje się jednak za stosowne przedłużanie poza 2008 r. zwolnienia z obowiązku wprowadzenia podstawowych wymogów w zakresie zarządzania w ramach wzajemnej zgodności udzielonego państwom członkowskim stosującym system jednolitej płatności obszarowej. Aby zapewnić spójność niektórych środków służących rozwojowi obszarów wiejskich z konsekwencjami owego nieprzedłużenia należy uwzględnić je w art. 51 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005¹⁴.
- (8) W normalnych okolicznościach rolnicy mogą ustalić między sobą warunki na jakich przekazywane jest gospodarstwo (lub jego część), które skorzystało z osobnej płatności z tytułu cukru. Jednak w przypadku dziedziczenia uznaje się za stosowne ustanowienie przepisów stanowiących o przydzieleniu spadkobiercy osobnej płatności z tytułu cukru.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i rozporządzenie (WE) nr 1698/2005.
- (10) Rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 z dnia 30 stycznia 2006 r. w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej¹⁵ zmieniło załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003. Na skutek pomyłki zapisy, w których mowa o oliwie z oliwek oraz o chmielu nie uwzględniają

¹³ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 39/2004 (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 16).

¹⁴ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr .../2006 (Dz.U. L ... z ... 2006 r., str.).

¹⁵ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, str. 1.

zmian wprowadzonych do tego załącznika rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2183/2005 z dnia 22 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 795/2004 ustanawiające szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003¹⁶. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 ze skutkiem od dnia stosowania rozporządzenia (WE) nr 2183/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1782/2003 wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 42 ust. 8, akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Za wyjątkiem przypadku przekazania w drodze faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia, oraz w przypadku łączeń lub podziałów, oraz w drodze odstąpienia od przepisów art. 46, uprawnienia ustanowione przy wykorzystaniu rezerwy krajowej nie mogą zostać przeniesione przez okres pięciu lat, począwszy od ich przyznania. W przypadkach łączeń lub podziałów rolnik zarządzający nowym gospodarstwem (nowymi gospodarstwami) zatrzymuje uprawnienia pierwotnie przyznane przy wykorzystaniu rezerwy krajowej przez lata pozostałe z pierwotnego okresu pięcioletniego.”

2) W art. 44 ust. 2 akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

“Kwalifikujący się hektar” oznacza również obszary obsadzone chmielem lub podlegające zobowiązaniu odłogowania tymczasowego, bądź obszary obsadzone drzewami oliwkowymi.”

3) W art. 51 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) uprawy trwałe za wyjątkiem drzew oliwkowych i chmielu,”

4) W art. 60, ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy państwo członkowskie skorzysta z możliwości przewidzianej w art. 59, rolnicy mogą, w drodze odstąpienia od przepisów art. 51 lit. b) i c) oraz zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, wykorzystywać również działki, zgłoszone zgodnie z art. 44 ust. 3, do produkcji produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/96 oraz ziemniaków innych niż ziemniaki przeznaczone do produkcji skrobi ziemniaczanej, dla których pomoc jest przyznawana na mocy art. 93 niniejszego rozporządzenia, za wyjątkiem upraw określonych w art. 51 lit. a).”

¹⁶ Dz.U. L 347 z 30.12.2005, str. 56.

- 5) W art. 71g ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:
- „1. Rolnicy mogą, w drodze odstępstwa od przepisów art. 51 lit. b) i c) oraz zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, wykorzystywać również działki, zgłoszone zgodnie z art. 44 ust. 3, do produkcji produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2200/96, w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2201/96 oraz ziemniaków innych niż ziemniaki przeznaczone do produkcji skrobi ziemniaczanej, dla których pomoc jest przyznawana na mocy art. 93 niniejszego rozporządzenia, za wyjątkiem upraw określonych w art. 51 lit. a).”
- 6) W art. 88 dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „Do płatności z tytułu upraw roślin energetycznych nie mają zastosowania art. 143a i 143c.”
- 7) W art. 89 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Niniejszym ustanawia się maksymalną powierzchnię gwarantowaną, wynoszącą 2 000 000 ha, dla której można przyznać pomoc.”
- 8) Dodaje się art. 90a w następującym brzmieniu:
- „Artykuł 90a
Pomoc krajowa*
- Upoważnia się państwa członkowskie do wypłacania pomocy krajowej w wysokości do 50 % kosztów związanych z założeniem wieloletnich upraw na obszarach będących przedmiotem wniosku o przyznanie pomocy z tytułu upraw roślin energetycznych.”
- 9) W art. 110s dodaje się następujący ustęp:
- „Do płatności dla plantatorów buraków cukrowych i trzciny cukrowej nie mają zastosowania art. 143a i 143c.”
- 10) W art. 143b wprowadza się następujące zmiany:
- a) ustęp 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Nowe państwa członkowskie mogą zdecydować w okresie nieprzekraczającym daty przystąpienia o zastąpieniu płatności bezpośrednich, za wyjątkiem pomocy udzielanej z tytułu uprawy roślin energetycznych określonej w rozdziale 5 tytułu IV podczas okresu stosowania, o którym mowa w ust. 9, jednolitą płatnością obszarową obliczaną zgodnie z przepisami ust. 2.”
- b) w ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:
- „W okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. stosowanie art. 3, 4, 6, 7 i 9 jest nieobowiązkowe w nowych państwach członkowskich, z uwagi na fakt, że odnoszą się one do podstawowych wymogów w zakresie zarządzania.”

- c) ustęp 9 otrzymuje brzmienie:
- „9. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 11 dla każdego z nowych państw członkowskich system jednolitej płatności obszarowej będzie dostępny w okresie stosowania do końca 2010 r. Nowe państwa członkowskie zgłaszają Komisji zamiar zakończenia stosowania tego systemu do dnia 1 sierpnia ostatniego roku stosowania.”
- d) w ust. 11 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:
- „Do zakończenia okresu stosowania systemu jednolitej płatności obszarowej, określonego w ust. 9 ma zastosowanie stawka procentowa określona w art. 143a. Jeżeli stosowanie systemu jednolitej płatności obszarowej jest przedłużone poza 2010 r., zgodnie z decyzją podjętą na mocy lit. b) pierwszego akapitu niniejszego ustępu, stawkę procentową określoną w art. 143a na rok 2010 stosuje się do końca ostatniego roku stosowania systemu jednolitej płatności obszarowej.”
- 11) W art. 143ba wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
- „W drodze odstępstwa od przepisów art. 143b nowe państwa członkowskie stosujące system jednolitej płatności obszarowej mogą do dnia 30 kwietnia 2006 r. podjąć decyzję o udzieleniu osobnej płatności z tytułu cukru rolnikom kwalifikującym się do otrzymania takiej pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej.”
- b) dodaje się ust. 6 w następującym brzmieniu:
- „6. W przypadku przeniesienia w drodze faktycznego lub przewidywanego dziedziczenia osobna płatność z tytułu cukru jest przyznawana rolnikowi, który odziedziczył gospodarstwo, pod warunkiem, że kwalifikuje się on do otrzymania takiej pomocy w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej.”
- 12) W załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W art. 51 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 dodaje się akapit o następującym brzmieniu:

„Odstępstwo przewidziane w akapicie pierwszym stosuje się do dnia 31 grudnia 2008 r.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r. Jednakże art. 1 ust. 9, 11 i 12 stosuje się od dnia 1 stycznia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 wprowadza się następujące zmiany:

1) Zapis dotyczący „oliwy z oliwek” otrzymuje brzmienie:

”

Oliwa z oliwek	Tytuł IV, rozdział 10b niniejszego rozporządzenia Artykuł 48a ust. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 ¹	Pomoc obszarowa W roku 2006 w odniesieniu do Malty i Słowenii
----------------	---	--

¹ Dz.U. L 141 z 30.4.2004, str. 1.

”

2) Zapis dotyczący „chmielu” otrzymuje brzmienie:

”

Chmiel	Tytuł IV, rozdział 10d niniejszego rozporządzenia (***) (*****) Artykuł 48a ust. 12 rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004	Pomoc obszarowa W roku 2006 w odniesieniu do Słowenii
--------	--	--

”

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH

1. LINIA BUDŻETOWA: 05 03 02 27	ŚRODKI (PDB 2007): 34,6 mln EUR																											
2. TYTUŁ: Rozporządzenie Rady zmieniające i poprawiające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)																												
3. PODSTAWA PRAWNA: Artykuł 36 i artykuł 37 ust. 2 akapit trzeci traktatu																												
4. CELE: Umożliwienie nowym państwom członkowskim stosującym system jednolitej płatności obszarowej korzystania z systemu upraw roślin energetycznych, a jednocześnie zwiększenie maksymalnej powierzchni gwarantowanej na terenie całej Wspólnoty z 1,5 mln ha do 2,0 mln ha. Ponadto w odniesieniu do sektora cukru przewiduje się przepis zwalniający ze stopniowego stosowania przejściowej płatności zależnej od wysokości produkcji w oparciu o zasadę przyjętą zgodnie z założeniami reformy tego sektora. Zezwala się nowym państwom członkowskim na dalsze stosowanie systemu jednolitej płatności obszarowej do końca 2010 r. oraz czyni bardziej przejrzystymi zasady stosowania systemu jednolitej płatności w odniesieniu do oliwy z oliwek.																												
5. SKUTKI FINANSOWE	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <thead> <tr> <th style="width: 45%;">OKRES 12 MIESIĘCY (w milionach EUR)</th> <th style="width: 12.5%;">BIEŻĄCY ROK BUDŻETOWY 2006 (w milionach EUR)</th> <th style="width: 12.5%;">KOLEJNY ROK BUDŻETOWY 2007 (w milionach EUR)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>5.0 WYDATKI – PONIESIONE Z BUDŻETU WE (REFUNDACJE / SKUP INTERWENCYJNY) – WŁADZE KRAJOWE – INNE</td> <td style="text-align: center;">22,5</td> <td style="text-align: center;">–</td> </tr> <tr> <td>5.1 DOCHODY – ZASOBY WŁASNE WE (OPŁATY WYRÓWNAWCZE / NALEŻNOŚCI CELNE) – KRAJOWE</td> <td style="text-align: center;">–</td> <td style="text-align: center;">–</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">2008</td> <td style="text-align: center;">2009</td> </tr> <tr> <td>5.0.1 SZACOWANE WYDATKI</td> <td style="text-align: center;">22,5</td> <td style="text-align: center;">22,5</td> </tr> <tr> <td>5.1.1 SZACOWANE DOCHODY</td> <td style="text-align: center;">–</td> <td style="text-align: center;">–</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">2010</td> <td style="text-align: center;">2011+</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">22,5</td> <td style="text-align: center;">22,5</td> </tr> <tr> <td></td> <td style="text-align: center;">–</td> <td style="text-align: center;">–</td> </tr> </tbody> </table>	OKRES 12 MIESIĘCY (w milionach EUR)	BIEŻĄCY ROK BUDŻETOWY 2006 (w milionach EUR)	KOLEJNY ROK BUDŻETOWY 2007 (w milionach EUR)	5.0 WYDATKI – PONIESIONE Z BUDŻETU WE (REFUNDACJE / SKUP INTERWENCYJNY) – WŁADZE KRAJOWE – INNE	22,5	–	5.1 DOCHODY – ZASOBY WŁASNE WE (OPŁATY WYRÓWNAWCZE / NALEŻNOŚCI CELNE) – KRAJOWE	–	–		2008	2009	5.0.1 SZACOWANE WYDATKI	22,5	22,5	5.1.1 SZACOWANE DOCHODY	–	–		2010	2011+		22,5	22,5		–	–
OKRES 12 MIESIĘCY (w milionach EUR)	BIEŻĄCY ROK BUDŻETOWY 2006 (w milionach EUR)	KOLEJNY ROK BUDŻETOWY 2007 (w milionach EUR)																										
5.0 WYDATKI – PONIESIONE Z BUDŻETU WE (REFUNDACJE / SKUP INTERWENCYJNY) – WŁADZE KRAJOWE – INNE	22,5	–																										
5.1 DOCHODY – ZASOBY WŁASNE WE (OPŁATY WYRÓWNAWCZE / NALEŻNOŚCI CELNE) – KRAJOWE	–	–																										
	2008	2009																										
5.0.1 SZACOWANE WYDATKI	22,5	22,5																										
5.1.1 SZACOWANE DOCHODY	–	–																										
	2010	2011+																										
	22,5	22,5																										
	–	–																										
5.2 METODA OBLICZENIOWA: –																												
6.0 CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY ZE ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W ODPOWIEDNIM ROZDZIALE BIEŻĄCEGO BUDŻETU? TAK NIE																												
6.1 CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY POPRZEZ PRZESUNIĘCIE POMIĘDZY ROZDZIAŁAMI BIEŻĄCEGO BUDŻETU? TAK NIE																												
6.2 CZY WYMAGANY BĘDZIE BUDŻET DODATKOWY? TAK NIE																												
6.3 CZY ŚRODKI BĘDZIE TRZEBA PRZEWIDZIEĆ W KOLEJNYCH BUDŻETACH? TAK NIE																												
UWAGI: 1) Obecnie szacuje się, że maksymalna powierzchnia gwarantowana nie zostanie w pełni wykorzystana w latach 2007–2008 z powodu dość powolnego wdrażania systemu upraw roślin energetycznych w starych państwach członkowskich, co może doprowadzić do powstania oszczędności w budżecie Wspólnoty w wysokości do 20 mln EUR w 2008 r. oraz do 10 mln EUR w 2009 r. 2) Fakt, że nowe państwa członkowskie wprowadzą jako obowiązkowe zasady odłogowania dopiero po 2010 r. może pośrednio wywrzeć wpływ na rynek zboża i w efekcie doprowadzić do niewymiernych kosztów w budżecie Wspólnoty w latach 2010–2011.																												